

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De iis quae Maximus tyrannus Valentiniano Iuniori significauit. Capvt XIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

THEODOR. HISTOR.
*De Iustina Valentiniანი coniuge, &
tensis contra Ambrosium insidiis.*
CAPVT XIII.

Per idem tēpus Iustina Valentiniანი Magni cōiunx, & mater adolefcētis, Arianae doctrinae semina, quae olim exceperat, filio expromit. Nam fidei ardore mariti sui cognito, toto, quo ille vixit, tēpore hanc occultare studuit. Verūm cum filii sui animum mollem & flexibilē cerneret, errorem in mente sua delitescentem profert audacius. Adolefcens autem matris monita vsui sibi fore arbitratus (nam ad escam illecebris suis naturam delinientem, oculis mentis adiectis, lethalem hamum minime perspexit) primū cum Ambrosio hac de re communicat: ratus, si hunc ad suā perduceret sententiam, se alios perfacilē superaturum. At verō Ambrosius reuocat eum in memoriam pietatis paternae, & vt hæreditatem, quam ab eo acceperat, integram seruet, cohortatur. Exponit ei præterea doctrinarum differentiam, & quomodo hæc cum doctrina domini, & apostolorum prædicatione consentiant, illæ legibus ecclesiae spiritus sancti instinctu sancitis perspicuē repugnent. Adolefcens verō, vtpote adolefcens, & à matre errore cecata incitatus, tantum aberat, vt Ambrosii assentiretur orationi, vt etiam iracundia inflammatus, ecclesiae parietes turmis perditum, tum graui, tum leui armatura tectorum, circumsideret. Vbi autē fortissimū illum Christi bellatorē his rebus minime perterrefactum videt (eas enim pro laruis, quæ ad terrēdos adolescentulos obiici solēt, habebat Ambrosius) tandem bile cōmotus, palam dat ei mandatum, vt è sacris tēpli vestibulis egrediatur. Tum Ambrosius, nō sum istud, inquit, volens facturus, neque ouile ouium proditurus lupis, neque blasphemiae authoribus sacrosanctum Dei templum traditurus: sed si libet me interficere, hic intus vel gladio, vel cuspidē hastæ confodito. Sum enim cupidē & libenter hanc cædem excepturus.

De iis quæ Maximus tyrannus Valentiniانو Iuniori significauit.

Cap.

CAPVT XIII.

Longo autem tempore post, vbi Maximus de facinore contra præclarissimū veritatis præconē Ambrosium per Valētinianum admissio certior factus est, scribit ad Valētinianum literas: hortaturque vti tum à bello contra pietatem faciendo desistat, tum ne paternam pietatem prodere moliat. Postremò minatur bellum, si non obtemperet, se contra eum suscepturum. Atque quod literis significauerat, factis certè præstitit. Nam collecto exercitu, Mediolanum, vbi ætatem agebat Valētinianus, maturrè contendit. Cuius aduentu cognito, Valētinianus fugit in Illyricum: iam edoctus experientia, quid cominodū sibi maternum attulisset consilium.

*De iis qua eadem de re à Theodosio
Imperatore scripta fuerint.*

CAPVT XV.

Theodosius autem omni laude cumulatus imperator, cum certior factus esset tam de rebus ab adolescente Valētiniano imperatore gestis, quā de tyranni Maximi literis, scribit ad Valētinianum, qui in Illyricum profugerat, non debere eum mirari, quòd sibi imperatori terror incussus fuerat, & robur tyranno adiunctum. Nam imperatorem pietatem armis oppugnasse, tyrannum autem eandem defendisse. Atque illum hac prodita, inermem in fugam cōiectum: hunc ea velut armis munitū, eum illa nudatum deuicisse, pietati enim eius legislatorē fauere. Ista quidē cū longè à Valētiniano abesset, scripsit Theodosius. Atque simul vt accepit de fuga Valētiniani, venit ei subsidio: illumque iam è proprio imperio eiectum, & ad suam ditionem accedentem conspicatus, primū animo eius adhibet curationē, impietatis morbum altius insitum euellit, & ad pietatem paternam reducit. Deinde iubet bono animo esse: contra tyrannum bellum gerit: sine sanguinis effusione adolescenti restituit imperium: & tyrannum interficit. Nam rem iniustam se facturū putauit, & fœdera cū